

A la boca, i moltes gràcies

Una de les bromes més ferotges que els espanyols ens han gastat als catalans en aquests darrers anys ens la va fer el ministre Barrionuevo, abans ministre d'Interior i ara pitjor, perquè és ministre de Comunicacions (i Transports): la policia posada a l'hora del segle XXI. La broma, ens la va fer en inaugurar l'ampliació de l'aeroport del Prat de Barcelona, quan va dir que l'aplicació s'hauria d'ampliar aviat.

D'això, se'n diu, en expressió que els anteriors (i actuals) subordinats de Barrionuevo comprenen perfectament, cagar-se a la boca d'algú. El ministre va fer les declaracions un dia tres; l'endemà inaugurava solemnement la retallada ampliació sense cap destorb, manifestació ni atac físic ni verbal, escrit o filmat; i ni Maragall, batlle de la capital dotada d'aeroport insuficient, ni Pujol, primer representant dels pagadors i perjudicats per un aeroport castrat, van cancel·lar les respectives reunions amb l'impune.

Pensin, si els plau, en el personatge: és el responsable de les comunicacions telefòniques. És el responsable de les nostres autopistes (de la no planificació de les nostres autopistes, del pagament generalitzat a les nostres autopistes, de la (no) autopista del Vallès, de l'autopista de pagament del Maresme, de la no autopista de la ciutat de València... És el responsable

del TGV mesetari i del no TGV pirinenc (i l'irresponsable de la Renfe, però això ja fa gràcia i tot, com les pessigolles al mort de gana).

És sobretot, el responsable de les comunicacions només intuïdes pel ciutadà corrent, i encara poc explicades pels mitjans de comunicació: els nous sistemes de comunicació per ràdio, per televisió, per... Una de les visites del ministre, a més de a l'aeroport, al batlle i al president la va fer, sobretot, a la torre de Collserola. ¿Què són el Prat, Maragall i Pujol comparats amb la torre de Collserola? Res de res de res: la torre de Collserola serà decisiva per al sistema de telecomunicacions (ràdio, televisió, telèfons, satèl·lits) de Barcelona, és a dir, de Catalunya.

Serà el principal i únic enllaç decisiu nostre amb el món.

I el controla Barrionuevo.

Ramon Barnils

El dit acusador

Al' hora de consignar les baixes probables de la guerra del Golf sembla que no hi ha dubte que cal assenyalar el procés d'unificació política d'Europa. Durant els anys daurats de l'europèisme semblava que els avanços en el terreny de la cooperació econòmica anirien seguits, paral·lelament, pel progrés en la constitució dels Estats Units d'Europa. Ara, la guerra i les seves evolucions posteriors, han posat de relleu una falta de convergència en les polítiques dels països membres de la CEE. Un aspecte fonamental en la dita manca de convergència ha estat la resposta europea a la decisió del Consell de Seguretat i de la seva famosa resolució 678. Des del començament, el Regne Unit va volar en auxili del seu aliat *especial*. Cal recordar que aquesta especial vinculació del Regne Unit als designis dels EEUU havia estat la causa principal del fet que de Gaulle s'oposés a l'ingrés del Regne Unit en la CEE perquè pensava que això equivalia a admetre un soci que no podia comprendre en tot el seu valor la unificació política amb la cessió progressiva de la sobirania als òrgans decisoris de Brussel·les.

Han estat els britànics els primers a acusar els seus socis de "tebiesa" i de "timidesa" a l'hora de prestar suport al desplegament bèl·lic ordenat per Georges Bush. Entre els països cap als quals els britànics, amb els holandesos i els danesos, han mostrat el seu dit acu-

sador, figura l'Espanya de Felipe González. El ministre britànic d'Afers Estrangers ha estat totalment explícit en negar la possibilitat que els països reticents puguin seure en la conferència de la pau que seguirà a la conclusió de la guerra contra l'Iraq. L'estat espanyol no ha tingut prou ni amb l'enviament de la flotilla ni amb el permís per a la utilització exagerada de les bases de Saragossa i de Morón. Són els inconvenients de la ambigüitat, que, vistes les reaccions contra Espanya registrades al Magrib, falla des de tots els punts de vista. Això explica els recents esforços de Francisco Fernández Ordóñez, sol·licitant de la CEE l'adopció de mesures urgents en suport de les comunitats del Magrib.

D'una o d'altra manera s'ha d'admetre la pertinència de les observacions britàniques: la CEE està mancada d'una política exterior comuna. Alguns països, per exemple Alemanya, es basen en la prohibició constitucional que els impedeix l'acció fora dels confins de l'OTAN, i mentrestant regategen l'ajuda en dòlars que els EEUU sol·liciten i esperen. Ni diners ni política exterior comuna, i no s'hi han d'excloure les profundes divergències que enfronten els països de la CEE sobre les condicions que haurà de satisfer el món de la postguerra. El got, com deia Sully Prudhomme, ha sofert una esquerda que probablement anirà augmentant.

Fabià Estapé

